

[Continuarea de pe pagina 3]

Lumini peste veacuri

Volumul II [Petru Popovici]

CAPITOLUL 18

JOHN G. PATON

În 1857, el a citit un anunț că se caută un misionar pentru insulele Noile Hebride.

Acolo erau canibali și nimeni nu s-a găsit să fie gata a merge pe aceste insule.

Atunci, un gând i-a străfulgerat mintea :

„Fiindcă nimeni altul mai pregătit decât el nu se găsește, ce ar fi să se ofere el ?”

S-a rugat un timp pentru aceasta, dar se gândea și la lucrarea misionară de aici.

Totuși, a primit un fel de asigurare că Domnul se va îngriji de lucrarea aceasta și chemarea să meargă la canibali a devenit tot mai insistentă.

Atunci, s-a dus și s-a oferit ca misionar pentru Noile Hebride din Marea Sudului.

Când s-a întors acasă, era plin de bucurie și seninătate că a luat această decizie, întrucât știa că aceasta e voia lui Dumnezeu pentru el.

Întâlnind pe fostul său coleg Joseph Copeland, cu care și-a făcut toate

studiile, i-a spus : „Mi-am semnat exilul. Am fost de m-am oferit ca misionar pentru insulele Noile Hebride”.

Colegul a stat tăcut o vreme, apoi a zis : „Dacă m-ar accepta, și eu aș fi gata să merg”.

Numaidecât s-a apucat și a scris în sensul acesta lui Dr. Bates.

După scurt timp au fost chemați amândoi, au fost examinați și rezultatul a fost că i-a acceptat pe amândoi cu condiția să urmeze încă niște cursuri speciale timp de un an, ca să poată fi puși la curent cu toate situațiile critice de pe câmpul de misiune și cum trebuie să facă față, atât din punct de vedere medical, cât și evanghelic ... [Continuarea în numărul următor]

UNDE ÎȚI VEI PETRECE VEȘNICIA? CUM POT FI MÂNTUIT ?

1. Nu există om fără păcat : „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu”. [Romani 3 : 23]

2. Pentru un singur păcat, omul este / va fi condamnat : „Fiindcă plata păcatului este moartea ...”.

3. Mântuirea este posibilă numai prin Isus : „... darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru”. [Romani 6 : 23]

„Doamne Isuse, vino te rog
și în viața mea !”

Foaia Creștinului poate fi citită (și descărcată de) pe : www.cezareea.ro/foaia-crestinului.

ORARUL SLUJBELOR BISERICII

DUMINICA	9 - 12
	18 - 20
JOI	18 - 20

Live pe : www.cezareea.ro
VĂ AȘTEPTAM CU DRAG !

„Să trăiești în pace, și pacea să fie
cu casa ta și cu tot ce este al tău” !
I SAMUEL 25 : 6

ROMÂNIA | CARAȘ – SEVERIN | REȘIȚA | STRADA CASTANILOR | NR. 119 | COD 320 030 | NR. TEL. DAN 0742 061 905

ANUL XII, NR. 567 / 20 SEPTEMBRIE 2026 www.cezareea.ro

Foaia Creștinului

Dumnezeu să vă
binecuvânteze
Alex & Rebeca !

- Editorial
- Lumini peste veacuri
- Cum pot fi mântuit ?
- John G. Paton

„Domnul te va păzi de orice
rău, îți va păzi sufletul”.
[PSALMUL 121 : 7]

Editorial. Pe galere (I)

„Pentru că atunci când erai robi (sclavi) ai păcatului, erai liberi față de dreptate. Deci ce rod aveai atunci în acele lucruri de care acum vă este rușine ?

Pentru că sfârșitul acelora este moarte. Dar acum, eliberați de păcat și devenind robi (sclavi) ai lui Dumnezeu, aveți rodul vostru spre sfîntire și sfârșitul : viața eternă.

Pentru că plata păcatului este moartea, însă darul de har al lui Dumnezeu este viața eternă în Isus Hristos, Domnul nostru.” (Romani 6 : 20 - 23)

Iată acolo o navă de linie sub pavilion german. Mașinile cu aburi mână fără efort colosul de oțel cu viteză mare prin marea agitată.

Sub mândrul pavilion bat numai inimi devotate. Toți, de la ultimul fochist până sus la comandant, slujesc și luptă din dragoste sinceră pentru împărat și împărăție.

Aceasta a fost altfel în Evul Mediu. În Franța și în toate statele Mării Mediterane, navele de război cu vâsle erau ceva obișnuit, numite galere.

La o lungime de circa 50 de metri și o lățime de numai 6 metri, galerele aveau o viteză mare în apa liniștită, dar pe marea agitată erau mereu în primejdie.

Fiecare galeră avea 25 de banchete pe ambele părți ; între acestea se afla un culoar căptușit cu scânduri, care făcea legătura dintre puntea din față și cea din spate, unde se găseau tunurile.

Pe fiecare banchetă stăteau șase vâslași, care deserveau vâsla lungă de 50 de picioare. Deci o galeră avea 50 de vâsle și 300 de vâslași.

La această muncă grea erau condamnați numai infractorii și prizonierii de război. Acești „sclavi ai galerelor” erau legați cu lanțuri de fier de banchetele lor, erau fără onoare și fără drepturi.

[Continuarea pe pagina 2]

[Continuarea de pe pagina 1]

Cei 200 de soldați și marinari înarmați care deserveau tunurile și navigația galerei, evitau orice contact cu deținuții.

Șase galere formau o escadră, a cărui navă-amiral, echipată fastuos, se numea „Căpitan” și era condusă de un general de galără.

Un francez, care împreună cu alți tovarăși de suferință a pățimit 13 ani ca sclav de galere din caza credinței sale, povestește în însemnările lui următoarele :

Sclavii unei galere erau în grija unui supraveghetor-șef, care prin cruzime și brutalitate menținea acești sârmani oameni în teamă permanentă.

El dădea, de îndată ce căpitanul porunceă, semnalul de vâslire de pe fluierul lui de argint.

Nimeni, care ar fi văzut această vâslire pentru prima dată, n-ar fi putut crede că nefericiții vâslași ar fi putut rezista la asemenea efort chiar și numai o jumătate de oră.

Dar violența și cruzimea au făcut imposibilul, posibil.

S-a întâmplat că a trebuit să vâslim 10 și 12 ore fără întrerupere, fără hrană, fără băutură.

În timpul cursei stăteau doi subinspectorii pe intervalul din mijloc, care-și vânturau neîncetat bicele.

Se auzeau numai urletele nefericiților, cărora li se prelingea sângele sub loviturile ucigătoare de bici ; se auzea plescăitul bicelor pe spatele dezgolit și cuvintele de ocară și înjurăturile supraveghetorilor, care făceau spume de furie, dacă galera lor nu rămânea în rând cu celelalte.

Fiecare, chiar și cea mai mică greșală, chiar și numai aparența uneia, era pedepsită cu bastonadă – adică lovituri

cu un odgon greu, dur, pe care un bărbat trebuia să le dea cu toată puterea pe spatele dezgolit al deținutului, în timp ce pentru spatele celui care lovea era pregătit același capăt de odgon, în caz că nu lovea cu toată forța.

Se socotește că un om ar putea suporta cel mult 30 asemenea lovituri, fără să moară.

Dar sentința se ridica adesea la 50 și aceasta înseamnă : ciomăgit mortal.

Aceasta se petrecea sub ochii întregului echipaj, pentru a-i ține pe toți sub teroare.

Câtă jale, câte dureri, păcate, câtă nenorocire în trup și suflet au purtat aceste scânduri !

Cu toate acestea, acești oameni trebuiau să-și bage în luptă ultima putere și să-și pună viața-n joc în bătălia maritimă, și o făceau.

Ce-i drept, nu aveau voie să poarte arme, dar trebuiau să vâslească împotriva dușmanului.

Apoi, când soldații și marinarii erau pregătiți pentru asalt, sclavii trebuiau să facă un zgomot asurzitor cu lanțurile lor și să strige cu toată puterea, pentru a speria dușmanul.”

Ce deosebire între un echipaj german format din fii liberi ai patriei și acea mulțime pestriță de pe galere !

Acolo erau cei mai decăzuți infractori, capabili de orice faptă rușinoasă, experimentați în toate adâncimile păcatului.

Acolo erau prizonieri de război, care au ajuns fără vreo vină omenească în nenorocire, pentru a dispărea în ea după ani de suferință ; acolo erau și martiri, care au trecut printr-o școală a suferinței din cauza credinței și devotamentului lor, mai adâncă și mai rea decât temnița și moartea.

[Continuarea pe pagina 3]

[Continuarea de pe pe pagina 2]

Nimeni nu putea să scape de pe galără.

Dacă realmente i-a reușit aceasta vreunui în ciuda lanțurilor și a pazei, atunci l-au hăituit mulți, pentru a câștiga prețul mare care era pus pe capul lui.

Vai de nenorocitul acela ! Îl aștepta o pedeapsă îngrozitoare.

Așa că nu exista nici o nădejde pentru vreun sclav de galără.

El trebuia să-și poarte lanțurile până murea, căci numai grațierea împăratului putea să-l salveze, dar ce puțini au avut parte de ea !

Cuvântul lui Dumnezeu vorbește și el despre sclavi, care nu se pot elibera singuri niciodată, ci numai prin grațiere împărătească pot să scape de lanțurile lor : „robi ai păcatului”.

„Pentru că atunci când erați robi ai păcatului, erați liberi (despărțiți) față de dreptate.” (Romani 6 : 20, textual).

Robi ai păcatului suntem toți din fire și așa rămânem, până ce harul lui Dumnezeu, grațierea împăratului, ne eliberează.

Toți robii păcatului au un stăpân sumbru, chiar dacă nu știu lucrul acesta ; acesta este diavolul.

De trei ori este satan numit în Biblie : „stăpânul lumii acesteia”

Este o deosebire mare și veșnică între un creștin adevărat, care face voia Mântuitorului său cu bucurie și recunoștință și un rob al păcatului, care trebuie să facă voia lui satan.

Iubite camarad, ești tu eliberat de puterea stăpânului lumii acesteia sau porți lanțurile păcatului ? Suspini și tânjești după eliberare ?

Aceasta este valabil nu numai pentru bețivi și aceia care fac lucrurile imorale ale poftei carnale.

Chiar Pavel, care era un iudeu evlavios, a înțeles după aceea ce rob fusese.

Și ca mulți oameni, care sunt respectabili în ochii lumii, sunt legați în lanțurile egoismului, ale nerecunoștinței față de Dumnezeu și de oameni, ale mândriei, ale răzbunării și ale altor păcate !

Ah, sunt plânse multe lacrimi tăcute pentru păcat, pe care numai Dumnezeu le știe.

Într-adevăr, satan, marele șarlatan, a făcut ca oamenii să considere acest lucru ca „educat”, când spun și cred că nu există diavol.

Și totuși el este stăpânul acestei lumi, care ține oamenii legați, ca să trebuiască să-i slujească. Împărăția lui seamănă cu o asemenea galără.

Unii se află într-un loc strălucitor, invidiați și admirați.

Unii au un serviciu greu, alții sunt într-un loc al suferințelor, al ostenețelor, al durerilor.

Dar toți sunt într-o privință egali : în împărăția stăpânului acestei lumi nu există nimeni, care într-adevăr ar putea să spună : „sunt fericit”.

Există sărbători, răs, glume, poftă a păcatului, dar nu bucurie statornică, nu pace a inimii.

De curând a venit un străin, un bărbat în vârstă, la un martor al lui Dumnezeu.

„Ce vă aduce aici, dragă prietene ?”

Atunci au tășnit lacrimile din ochii bătrâni și cu durere adâncă a izbucnit în aceste cuvinte :

„Ah, vreau și eu să mai găsesc pace, vreau și eu să mai fiu fericit !”[Cont. în nr. următor | Preluare din : *Mărturiile unui vechi soldat către camarazii lui* | VI | Georg von Viebahn, BERLIN | 1901 | Societatea Evanghelică germană de cărți și tractate | Ackerstrasse 142]